

DRAHOCENNÁ PONAUCENÍ - ukázka z díla

(PRICELESS PRECEPTS)

Kamala Silva

„Učinil jsem Tě Polárkou svého života.“ „Šepoty z věčnosti“

Tato kniha je věnována

Paramhansovi Jóganandovi

s láskou a vděčností za jeho duchovní ponaučení.

PARAMHANSA JÓGANANDA, Mistr moudrosti a Posel božského osvětlení, poskytl lidstvu vedení prostřednictvím svých **PONAUCENÍ (Precepts)**. Jsou to Boží cesty, které vedou člověka z temnoty ke Světlu na jeho duchovním hledání.

Promluvy obsažené v této knize se zaměřují na tato jeho ponaučení. Přednesla je při bohoslužbách Self-Realization Fellowship Kamala, duchovní učitelka vysvěcená Paramhansou Jóganandou.

„Paramhansa“ je duchovní titul znamenající: param = nejvyšší; a hansa = labuť. Labuť je v posvátných spisech symbolickým nositelem Nekonečna. Tento titul označuje toho, kdo převádí své žáky ke břehům realizace Boha. Paramhansa Jógananda obdržel tento titul od svého Gurua, Šrí Juktéšvára.

„Šrí“ je titul vyjadřující úctu a znamená svatý. „Dží“, připojené ke jménu nebo titulu, jako například v Paramhansadží, je výrazem úcty.

„Guru“ je duchovní učitel; toto slovo pochází z kořene gur, který znamená pozvednout, povznést.

„Jógananda“ je mnišské jméno složené ze slov jóga = spojení a dále ánanda = blaženost. Znamená dosažení božské blaženosti prostřednictvím spojení s Bohem.

1. BOŽSKÝ MAGNET

Duchovní magnetismus je současně PŘITAŽLIVOU SILOU i VYZAŘUJÍCÍ SILOU. Přitahuje k člověku vše, co je tvořivé a dobré. Tato vlastnost, která je přítomna v každém člověku, může být rozvíjena. Paramhansa Jógananda ji popisoval, když hovořil o různých druzích magnetismu – osobním a božském.

Přirovnával BOHA k BOŽSKÉMU MAGNETU:

„Kdo tře svou duši o Božský magnet prostřednictvím soustředění, stává se součástí tohoto Magnetu (BOHA).“

Nepřetržitým naladěním na Nekonečno získávají svétci a mudrci božský magnetismus. Tato vlastnost Gurua pozvedá myšlenky oddaného k Bohu. Učedníci Ježíše byli přitahováni duchovní září Krista a zástupy lidí pociťovaly sílu její přitažlivosti.

Magnet přitahuje k sobě určité kovy. Tato síla, tato jeho přitažlivá vlastnost, se nazývá magnetismus.

Existuje elektronový, molekulární, protonový i atomový magnetismus. Sjednocující síla, která je jim vlastní, je magnetická síla.

Existuje také chemický magnetismus, například ve vodě – H_2O ; je to síla, která drží pohromadě dva díly vodíku a jeden díl kyslíku.

Rostlinný magnetismus umožňuje rostlině přijímat výživu ze země, vzduchu a slunečního světla. Magnetická strelka kompasu se vždy obrací k magnetickému severu.

KAŽDÝ člověk má určitý druh či druhy magnetismu – osobního nebo božského.

Důvod, proč se jím zabýváme, je trojí:

Za prvé: **Magnetismus druhých na nás může působit a ovlivňovat nás.**

Za druhé: **My sami působíme na druhé a ovlivňujeme je.**

Za třetí: Můžeme ZÍSKAT magnetismus různými způsoby – takový, jaký si přejeme mít – a můžeme POSILOVAT ty druhy magnetismu, které již máme.

Magnet přitahuje kousky železa nebo oceli, které se nacházejí v určité vzdálenosti. Je-li přiložen k nemagnetickému kusu železa nebo oceli a tře se o něj, stává se tento kus také magnetickým.

Tento ZÁKON se vztahuje i na nás. Paramhansa Jógananda vysvětloval, že jedním ze způsobů, jak získáváme magnetismus, je SPOLEČNOST, ve které se pohybujeme.

Stýkejte se s člověkem, který má TAKOVÝ DRUH magnetismu, jaký si přejete mít i vy. Toužíte-li po úspěchu v podnikání, buďte ve společnosti úspěšných podnikatelů. Nesedte s člověkem na lavičce, který si neustále na všechno stěžuje.

Přenesete na vás sklíčený pohled na život. Chcete-li se stát artistou na visuté hrazdě v cirkuse, nestýkejte se s lidmi, kteří se bojí vylézt na žebřík, protože člověk přejímá obavy druhých. Přejete-li si pevné zdraví, buďte s těmi, kteří mají vědomí zdraví a zdraví vyzařují. Vyhledejte společnost sportovců, literátů nebo umělců, chcete-li získat nebo posílit tyto VLASTNOSTI A SCHOPNOSTI.

Nedomnívejte se, že si od druhého můžete vzít jen to, co chcete, a všechno ostatní ponechat stranou. **Nevědomky vstřebáváme vlastnosti druhých.**

„Udržujte společnost těch, kteří milují Boha,“ radil náš Učitel.

Skupinové meditace pomáhají posilovat individuální úsilí o nalezení Boha. SKUPINY mohou člověka ovlivňovat podle povahy shromáždění, jehož se člověk účastní.

Důležitý zákon, který jde ruku v ruce se zákonem společenského působení, se týká různých stupňů magnetismu – od silného a pozitivního až po slabý.

Ovlivňujeme druhé a sami jsme jimi ovlivňováni podle **síly určité vlastnosti**. Paramhansa Jógananda to ilustroval na příkladu člověka, který je slabý, avšak přiklání se k dobru, a dále člověka, v němž naopak zcela převládá zlo. Když se setkají, část silných a mocných zlých pocitů se může přenést na slabšího člověka, zatímco k tomu druhému přejde jen nepatrná část dobra. Je tomu tak proto, že ta přitažlivost zla má svou magnetickou sílu, kterou lze pociťovat stejně zřetelně jako přitažlivou sílu dobra vycházející z duchovního magnetismu (existuje také opačná přitažlivá síla – přitažlivost ke zlu, Jógananda zde říká, že stejně jako existuje duchovní magnetismus, který přitahuje člověka k Bohu a dobru, **existuje i opačný druh magnetismu, který přitahuje vědomí ke zlu, vášním a nevědomosti** – pozn. překl.). Proto nestačí pouze být nakloněni dobru – je třeba být silně dobří (první člověk je dobrý, ale jeho dobro není silné, je to slušný člověk, chce konat dobro, ale jeho vůle, charakter nebo duchovní síla nejsou dostatečně pevné; druhý člověk je silně ovládaný zlem – jeho hněv, nenávisť, sobectví nebo jiné negativní vlastnosti mají velkou sílu – pozn. překl.).

V našem životě se někdy stává, že klidný člověk je s člověkem neklidným a přeje si mu pomoci. Není-li však skutečným mistrem klidu, nervozita a neklid toho druhého na něj zapůsobí a připraví ho o část jeho vnitřního klidu.

Proto je dobré, dokud jsme ještě nerozvinuli dostatečnou sílu, vyhýbat se, kdykoli je to možné, lidem, kteří mají silné sklony, jež nechceme vstřebávat ani projevovat. Někdy je pokojný člověk připraven o svůj mír hněvivými pocity druhého, pokud jeho vlastní pokoj není natolik silný, aby jím nemohl být vychýlen. Proto usilujeme o rozvíjení SÍLY duchovních vlastností.

Velmi praktický příklad úspěšného překonání silné negativní síly poskytly některé Matky se zlatou hvězdou (Gold-Star Mothers) – sdružení matek, které ztratily jednoho nebo více synů ve službě své vlasti a spojily se, aby si vzájemně pomáhaly a podporovaly i druhé.

Jedna z těchto matek vyprávěla druhé o svém záměru navštívit třetí. Tato třetí matka byla natolik sklíčená a plná beznaděje, že každý, kdo ji navštívil, odcházel stejně deprimovaný jako ona, místo aby ji povzbudil. Nakonec však našly řešení! Zjistily, že

když ji navštíví dvě společně, dokážou si uchovat dobrou náladu a zároveň pozvednout i jejího ducha. Tímto způsobem se pozitivní veselost jedné posílila přítomností druhé a jejich společný vliv byl dvojnásobně silnější.

Upřímná srdečnost, vyzařující z lidí s magnetickou vřelostí, předává přátelský pocit všem, kteří se nacházejí v jejich blízkosti, a rozšiřuje v nich tuto povznášející kvalitu srdce.

Když do pokoje vstoupí duchovní nebo lékař, nemocný se často povznese ze svého malátného stavu a jeho mysl se rozjasní. Magneticky se na něj přenese síla, kterou pacient přijímá ještě dříve, než padne jediné slovo, aniž by se mu dostalo jakékoli léčby – stačí pouhý úsměv. Pacient je jako nemagnetická ocel, která PŘIJÍMÁ magnetické vlastnosti od magnetu. Dochází ke skutečnému předávání a přijímání síly, která proudí od silnějšího k slabšímu.

Tento zákon působí stejně na **fyzické, citové, morální i duchovní úrovni.**

V Kiplingově příběhu Kim nalezneme krásný příklad PŘEDÁVÁNÍ VLASTNOSTÍ. Je zachycen ve vztahu mezi chlapcem Kimem a starým lámou.

Tyto dva spojovala LÁSKA. Mladý a zdravý Kim dodával starému lámovi sílu; na oplátku Kim vstřebával lámovy duchovní vlastnosti. Několik řádků z knihy ukazuje, s jakou hloubkou Kipling tomuto tématu rozuměl. Jednoho dne byl Kim zcela vyčerpán námahou a únavou a vyčítal si, že zanedbával svého milovaného lámu.

Láma mu odpověděl: „Že jsi mě zanedbával? Dítě moje, vždyť jsem ŽIL Z TVÉ SÍLY, jako starý strom žije z vápna nové zdi. Den po dni jsem od tebe čerpal sílu. Ani o vlásek jsi nesešel z Cesty oddanosti.“

Kim, utěšen, odpověděl, když Lámovi připravoval čaj: „Svatý, ty čerpáš ode mne tělesnou sílu, ale já se opírám o tebe kvůli jiným věcem (duchovní sílu, moudrost, pokoj, svatost – pozn. překl.). Víš to?“

Lámovy oči se zaleskly, když odpověděl: „Myslím, že jsem to tušil.“

Poutě na svatá místa ukazují pochopení VLIVU MÍSTA, jako jsou například Lurdy, kam lidé putují za uzdravením. Tato síla zůstává v éteru. Magnetické vibrace pak na člověka odpovídajícím způsobem působí. V příběhu o Paramhansadžím snaze pomoci manželovi své sestry, aby se stal v otázkách náboženství tolerantnějším, se nepokoušel mu pomoci v jejich domově, kde převládaly manželovy pochybnosti; místo toho společně odešli do chrámu – na místo s velmi duchovními vibracemi.

Další příklad: Paramhansadží se zmínil o posvátných vibracích místa, kde žil svatý František, když řekl: „**Bůh mnou proudil na místě, kde meditoval velký světec.**“

Náš Guru poznamenal: „Města mají svůj magnetismus. Mohl bych vstoupit do města se zavazanýma očima a vnímat vibrace jeho obyvatel.“ Tehdy to v Bostonu bylo takto: „Kolik toho víš?“ V New Yorku: „Kolik toho máš?“ Ve Filadelfii: „Kdo jsi?“ V Los Angeles: „Kolik toho víš o Bohu?“

O Bostonu, kde Paramhansadží strávil svá první léta v Americe, vyprávěl, že tam zpočátku přednášel na skromném místě několika málo posluchačům. Vzpomínal:

„Přednáška byla úspěšná, ale posluchači pokojně usnuli!“ Později v jiné části téhož města přednesl stejné přednášky před publikem několika tisíc nadšených lidí. Řekl: „Chvála mě nečiní lepším, odsouzení mě nečiní horším, ale **MAGNETISMUS MÍSTA JE SKUTEČNOSTÍ**: výsledky tomu odpovídají. Někteří lidé nejlépe pracují na jednom místě, jiní lidé na jiném místě. Co zmůže dostihový kuň na malém dvorku? Postavte ho na závodíště. Snažte se najít to, co je pro vás nejlepší a neobviňujte hned sami sebe.“ (jako důsledek horších výsledků – pozn. překl.).

Frank Laubach se zmiňoval o požehnáních, která přijal prostřednictvím vibrací místa, a popsal je ve svých spisech. Zde vysvětluje, jak takové vibrace vznikají: „Člověk může vzít obyčejnou, drsnou chatrč a **PROMĚNIT** ji v palác jednoduše tím, že ji **zaplaví myšlenkami na Boha**. Když člověk stráví v malém domku mnoho měsíců každodenním rozjímáním o Bohu, už pouhý vstup do něj, ba i samotný pohled na něj při příchodu, probudí vnitřní pocity, které rozechvějí srdce a rozproudí mysl.“

„Nezáleží na tom, kde člověk je; na každém místě může začít **BUDOVAT NEBE prostřednictvím myšlenek**, které tam chová.“

Bůh mu nebyl znám pouze při uctívání ve svatyni vlastního srdce, ale každý den sloužil druhým a trpělivým vyučováním jim přinášel světlo, které jim pomáhalo nalézt cestu k vlastnímu duchovnímu růstu. Duchovní život, jak jej popisoval Paramhansadží, spojuje službu druhým s vnitřním spojením s Bohem – rovnováhu mezi vnějším a vnitřním životem.

Náš Guru napsal: „Jestliže člověk nepřetržitě myslí, žije a sní o mravních nebo duchovních tématech, rozvíjí se v něm tento druh magnetismu.“ Je to podnětná myšlenka, že výsledky usměřňujeme svými volbami. Spisy moudrých lidí odrážejí jejich duchovní vibrace. Jestliže jejich slova prostoupí naše myšlenky, můžeme jejich prostřednictvím přijímat jejich jedinečný a posvátný vliv. Právě **volbou svých myšlenek, svých činů, ba i svých tužeb v sobě budujeme takový druh magnetismu, který pak druzí přijímají od nás**.

„To, čím JSME, budeme učit – ne záměrně, ale nezáměrně,“ řekl Emerson. Vidíme to tehdy, když cítíme důvěru k člověku, jehož život byl veden čestně. Vnímáme to, když čerpáme odvahu ze života těch, jejichž odvaha odstranila z jejich vědomí každou stopu strachu. Takoví lidé mohou vlévat odvahu do druhých, do těch, kteří se bojí, a uzdravovat je. Takto lidé předávají požehnání a také je přitahují.

Náš Guru nás nabádal: „**Měli byste usilovat o DUCHOVNÍ MAGNETISMUS. Je to přitažlivá, povznášející a rozšiřující síla. Je to vlastnost Ducha. Ten, kdo ve dne v noci medituje o ÓM a o Bohu, ji rozvíjí. Pán je přitahován magnetickou vroucností oddaného.**

Láska je MAGNETEM, před nímž BŮH nemůže uniknout.“

2. SÍLA VŮLE

V západním světě bylo až do 16. století považováno za jedinou cestu k poznání Boha Boží milost. Poté se však tento postoj v církvích změnil a jako způsob, jímž může člověk urychlit dar milosti, byly přijaty **disciplíny založené na vůli**.

Můžeme se tedy ptát: Jak nám může naše vůle v tomto směru sloužit?

Kázeň založená na vůli, vedoucí k sebeovládání, se praktikuje po staletí, avšak jako jediný prostředek k dosažení cíle je to obtížná cesta. Přesto má vůle duchovní význam.

Vůle je dvojsečný meč. Záleží zcela na tom, jak je používána. Vůle uskutečňuje naše záměry, když jednáme. Proto je důležitý motiv, který za vůlí stojí. Měli bychom vědět, zda je používána **slepe, s rozumem, nebo je vedena moudrostí**.

Paramhansa Jógananda nám to objasnil tím, že popsal tři druhy vůle.

Prvním je: **SLEPÁ VŮLE**. **Tak se nazývá proto, že není vedena moudrostí.**

Projevuje se tehdy, když člověk jedná zaslepeně pod vlivem **hněvu, vášně nebo pokušení**. Její důsledky často ubližují jemu samotnému nebo druhým. Tolik tragédií ve světě vzniká právě z tohoto důvodu a lidé pak trpí následky svých činů ještě dlouho poté, co hněv nebo pokušení daného okamžiku pominuly.

Druhým je: **VŮLE VEDENÁ ROZUMEM**. **Vůle vedená rozumem uskutečňuje to, o čem bylo rozhodnuto na základě plánování a uvažování.** Používáme ji při každodenních rozhodnutích a zpravidla nám přináší uspokojení. Učíme se však, že podle úsudku, který použijeme, může vést ke správným i nesprávným výsledkům. Podle povahy našeho rozboru, výchozích předpokladů nebo pohnutek může být rozhodnutí dobré nebo špatné: zvolíme určitou investici; plánujeme přestěhovat se na nové místo; vybereme jednu věc místo jiné. Někdy se rozhodneme dobře a moudře, jindy své volby litujeme. **Naše vůle vytváří sílu potřebnou k uskutečnění těchto promyšlených rozhodnutí.**

Třetím druhem je: **BOŽÍ VŮLE**. Ta vždy přináší **moudrost** a správné vedení prostřednictvím intuitivního vnímání. Náš Guru řekl: „**Nejprve navazujte spojení s Bohem, a teprve potom zapřáhněte svou vůli a svou činnost ke správnému cíli. Neprojevujte nejprve vůli a nejednejte.**“

Snažit se potlačit nebo zcela odložit svou vlastní vůli v domněnání, že se pak Bůh bude moci „ujmout vlády“ a vykonávat na nás svou Vůli (konat za nás použitím své vůle – pozn. překl.), je mylná představa. Paramhansadží totiž vysvětloval: „**Boží Vůle není něco odděleného od naší vůle. Je-li naše vůle vedena moudrostí, je to Boží Vůle. Je-li vedena egem, postrádá Boží schválení.**“

Nečiňme svou vůli pasivní; spíše odstraňujeme z mysli neklidné myšlenky, abychom byli vnímaví k vnitřnímu vedení a osvobodili se od pohnutek, které obvykle určují osobní, svévolné jednání. Snažíme se **naladit na moudrost Boží Vůle**.

Pak, ať už nás rozhodnutí vede po cestě nejsnazší, nebo po té nejobtížnější, vždy v nás přebývá hluboká jistota, že je správné. Paramhansadží řekl: „Jste-li vedeni Božstvím, pak i když se všechno zdá být naprosto beznadějně, uvidíte, že vše nakonec dobře dopadne.“

Bůh nám svou Vůli nevnucuje a Guru to nikdy nebude dělat. Když pozná, že je třeba dát radu, jemně navrhne lepší a prospěšnější způsob, avšak ponechá žákovi svobodu rozhodnout se podle vlastní volby.

V „Životopise jógina“ nalezneme příklady této svobodné volby ve vztahu Paramhansadžího k jeho Guruovi, Šrí Juktéšvárovi. Paramhansadží řekl, že Guru „obrací vaše myšlenky k Bohu a ukazuje vám cestu k duchovní nezávislosti. **Kázeň takového Mistra vaši vůli OSVOBOZUJE, nikdy ji nezotročuje.**“

Často se domníváme, že naše vůle je svobodná, ale náš Guru vysvětloval: „**Vůle je spoutána návyky, touhami a prostředím. Rozhodneme-li se však obrátit k Bohu, můžeme tyto řetězy zpřetrhat.** Pak uvidíme, že se naše vůle stává svobodnou.“

Říkal také: „Naše životy nejsou předurčeny Bohem ani osudem. Nemusíme být schopni uniknout svému základnímu předurčení, jako je tělesná stavba nebo rasa, ale můžeme s nimi žít v souladu. Jsme svobodní volit a rozlišovat v mezích svého chápání, a jak uplatňujeme svou schopnost volby, naše chápání roste. Jakmile se však rozhodneme, musíme přijmout důsledky své volby a od tohoto bodu pokračovat dál.“

Vůle je HYBNOU SILOU, která nám umožňuje jednat správně poté, co jsme se modlili a našli cestu moudrosti. **Šrí Juktéšvár** řekl: „**Jestliže na vás pokušení útočí krutou silou, překonejte je nestranným rozbořem a nezdolnou vůlí. Procházejte světem jako lev sebeovládání.**“

V biblickém příkladu byl Ježíš pokoušen. Samotné pokušení se nikomu nepřičítá za vinu. Bolest nám ani druhým nezpůsobuje to, že jsme pokoušeni, ale to, že pokušení podlehneme.

Pokušení přicházejí ke každému člověku jiným způsobem. Jeden může být pokoušen odkládat meditaci, jiný touhou po světské moci; někteří touží vlastnit více hmotných věcí, než skutečně potřebují; u jiných může převládnout některý z pěti smyslů. **Každý by měl poznat své vlastní pokušení, jasně je rozpoznat a pomocí vůle dosáhnout sebeovládání.**

Jedna legenda o Mojžíšovi vypráví o úloze, kterou v jeho životě sehrála vůle. Popisuje portrét Mojžíše, který zkoumali tehdy proslulí fyziognomové. Tvrdili, že jeho rysy odhalují mnoho světských neřestí, avšak jeho dobrota takovému hodnocení odporovala. Všechny to uvádělo do rozpaků. Tento Boží muž však řekl, že malíři zachytili jeho podobu věrně a že všechny neřesti, které jeho portrét odhaloval, mu byly od přírody vlastní. Vysvětlil: „Dlouhým a vytrvalým úsilím vůle jsem zápasil se svými neřestmi a postupně je v sobě potlačil, až se jejich opak stal mou druhou přirozeností.“

Jakmile jsme se pro nějaký záměr rozhodli, měli bychom, jak říkal náš Učitel (Preceptor), „jednat s kladnou vůlí.“ **Vůle i nadšení** přivádějí do těla další energii, jak víme ze zákonů pránické energie. Ta nám dává životní sílu potřebnou k uskutečnění našich plánů i činů.

Proto je vůle mocnou silou při UZDRAVOVÁNÍ. Víme, jak důležitou úlohu hraje při zotavování z hlubokého zármutku, ze sklíčenosti způsobené zklamáním i z tělesné nemoci. Vůle přenáší léčivou sílu životní energie.

Vůle však neznamena tělesné ani duševní vypětí či křečovitě úsilí. Člověk by měl zůstat zcela klidný. Když se Paramhansadží modlil k Nebeskému Otci za Boží vedení, říkal: „**Budu přemýšlet, budu používat svou vůli, budu jednat, ale Ty ved' můj rozum, mou vůli i mé jednání k tomu, co je správné a co mám vykonat.**“

Když si některý z žáků nebyl jist, zda už jedná podle Božího vedení, náš Guru mu radil: „Dělej to nejlepší, jak jen dovedeš. Bůh od nás chce **VYTRVALOST V ÚSILÍ** a také to, abychom neutíkali před svými povinnostmi.“ Náš Učitel vzpomínal, že i on sám se pod moudrým vedením svého Gurua vyléčil z „příjemného klamu nezodpovědnosti.“

VŮLE dokáže působit ZÁZRAKY.

Možná znáte příběh o dvou žábách ze staré hinduistické legendy. Do veršů jej zpracoval Bangs Burgess a vyšel v jednom z prvních čísel časopisu SRF.

Dvě malé žabky se vydaly na průzkum a byly plné radosti ze života. Brzy však sešly z cesty a spadly do vědra s mlékem.

Větší žába se polekala a snažila se vyšplhat po stěně vědra. Brzy však svůj zápas vzdala, přestala bojovat a zahynula.

Malá žabka si řekla: „Budu dál plavat. Zemřít je snadné. Nevidím cestu ven, ale budu se dál snažit.“

A tak plavala a vířila mléko, až se z něj stlouklo máslo. Pak vyskočila na hromádku másla a zachránila se.

Tento půvabný příběh zdůrazňuje **VYTRVALOST V ÚSILÍ**, kterou od nás podle slov našeho Učitele (Preceptor) Bůh očekává.

Vůle je definována jako „neochvějně a soustavně zaměřování pozornosti k určitému cíli.“ Člověk, který uplatňuje sílu vůle, proto vytrvá, dokud nedosáhne duchovního cíle.

Jedna legenda indiánského kmene Hopi názorně ukazuje právě takové vytrvalé zaměřování pozornosti na zvolený cíl.

Starý náčelník kmene věděl, že se brzy odebere za svými předky do Šťastných lovišť. Vybral proto pět nejschopnějších mladíků z nastupující generace, aby mezi nimi našel toho, který bude nejlépe způsobilý stát se jeho nástupcem a vůdcem lidu Hopi.

Před těmito pěti mladíky jim uložil neobvyklou zkoušku. Ukázal na vzdálené pohoří, které se na obzoru jevílo jen jako nejasná silueta, a řekl: „Ten z vás, kdo se dostane nejbližší k VRCHOLU této hory, stane se náčelníkem celého národa Hopi.“ Potom určil, který z mladíků se vydá na cestu jako první.

První se po čase vrátil s kouskem kaktusu. Náčelník řekl, že to dokazuje, že prošel kolem slaných močálů až do pouště.

Druhý mladík přinesl trs šalvěje. Došel hluboko do pouště.

Třetí běžec přinesl větev topolu. Dostal se ještě dál, až k pramenům.

Čtvrtý přinesl borovou šišku. Náčelník jej pochválil za jeho vytrvalost a řekl, že si vedl dobře, neboť vystoupil do podhůří, do kraje borových lesů.

Pátý mladík se vydal na cestu a po dlouhé době se vrátil s prázdnýma rukama. Nepřinesl nic hmatatelného, čím by mohl doložit, jak daleko došel. Jeho TVÁŘ však ZÁŘILA; v OČÍCH měl NADŠENÍ; a jeho jazyk se pohyboval váhavě, jako by nedokázal vyjádřit to, co prožíval.

Nakonec řekl: „Spatřil jsem MOŘE.“

„Vskutku,“ odpověděl náčelník. „Ty budeš vůdcem národa Hopi. Dospěl jsi až na nejvyšší vrchol, neboť SLÁVA toho, co jsi spatřil, září z tvé tváře a tvá řeč je dosud zadržována posvátnou bázňí nad tím, co jsi spatřil.“

Tento starobylý příběh lze přirovnat k naší vlastní duchovní pouti. Guru ví, že vůle žáka vytrvat jej může dovést přes pokojné pouště svaté meditace, dále do podhůří vnitřní radosti a nakonec až na vrchol hory, kde jej čeká nadpozemská Blaženost.

4. VZTAH GURUA A ŽÁKA

Guru je označení, které by mělo být používáno pouze pro toho, kdo **poznal svou jednotu s Božským Otcem**.

Paramhansa Jógananda byl Učitelem Moudrosti i Osvícení – pravým Guruem, který se v nás snažil probudit hlubokou lásku k Bohu a radost z Boží realizace (přímé poznání Boha – pozn. překl.).

Pamatujte si slova, která Ježíš pronesl k Samařské ženě, když byli u studny?

Řekl jí: „Kdokoli pije z této vody, bude znovu žíznit. Kdo se však napije vody, kterou mu dám Já, nebude žíznit navěky, ale voda, kterou mu dám, stane se v něm pramenem vody tryskající do věčného života.“

Náš Guru, hledající Vodu, která utišuje žízeň duše, ji našel pod vedením svého Gurua, Šrí Juktéšvara.

Když člověk zatouží poznat Boha a knihy ani rozmluvy už oddanému nestačí, tehdy nastává potřeba Gurua. Úlohu pravého Gurua popisuje Paramhansadží takto: „Guru je ten, kdo vede z temnot nevědomosti ke světlu moudrosti. Takový duchovní učitel, který poznal Boha, má jediné přání: **vštípit druhým lásku k Němu. Ukazuje oddanému, že jediným cílem života je Bůh, a učí ho, jak tohoto cíle dosáhnout.**“

Někdy vyvstávají v mysli těch, kteří svou duchovní cestu hledají s hlubokou opravdovostí, tyto otázky:

Jak je Guru vybrán? Je to podobné, jako když si člověk vybírá vysokou školu? Vybíráme si my, nebo si vybírá Guru nás?

Jak si můžeme být jisti, že jsme našli právě svého Gurua? Jak to můžeme poznat?

Proč někteří žáci postupují rychleji než jiní? Co od nás náš Guru očekává?

Co když náš Guru už není v těle – není již na této zemi – právě v době, kdy člověk svou duchovní cestu teprve začíná hledat?

Na první otázku dostáváme odpověď, když si připomeneme, že Ježíš řekl svým učedníkům: „Ne vy jste si vyvolili mne, ale Já jsem si vyvolil vás.“ A později se modlil: „Neprosím za svět, ale za ty, které jsi mi dal, neboť jsou Tvoji. Svatý Otče, zachovej ve svém jménu ty (opatruj je ve své moci – pozn. překl.), které jsi mi dal, aby byli jedno, jako jsme My.“

Máme tedy Ježíšova vlastní slova, že si své učedníky vyvolil, avšak nejprve mu byli DÁNI BOHEM, aby se stali jeho učedníky.

Takový je vztah každého pravého Gurua a žáka.

Jakým způsobem si Bůh a Guru vybírají, zůstává skryto v jejich velké moudrosti. Paramhansadží však říkal, že **je to NAŠE VLASTNÍ TOUHA PO BOHU, která přivádí k setkání s naším Guruem.**

Jak poznáme, že právě on je naším Guruem?

Svého vlastního Gurua lze poznat podle ODEZVY V SRDCI A DUŠI. Mnozí naleznou a rozpoznají Paramhansu Jóganandu jako svého Gurua různými způsoby. Může se tak stát při četbě některé z jeho knih, nebo díky něčemu, co uslyší – třeba při bohoslužbě, ve slovech pronesených přítelem, nebo když jej spatří ve vnitřním vidění. Tento pocit vnitřní odezvy může vyvolat i jeho fotografie.

Cest, kterými můžeme NALÉZT svého Gurua, je nespočetné množství. Mistr VÍ, avšak žák musí sám učinit své vlastní objevení a rozpoznání.

Nejde o to vybrat si Gurua; jde o to rozpoznat Gurua, kterého pro nás vybral Bůh. Někdo to pozná okamžitě, jinému to může nějaký čas trvat. Když však oddaný skutečně pozná, že našel svého Gurua, je to díky vnitřní JISTOTĚ – hlubokému vnitřnímu NAPLNĚNÍ, které mu říká: „Už nikdy nemusím hledat dál; NALÉZL JSEM SVÉHO GURUA.“

Když je Guru nalezen, má člověk stále svobodnou vůli – může učednictví přijmout, nebo se od něj odvrátit a připravit se tak o toto požehnání. Vzpomeňme na bohatého mladíka, který přišel za Ježíšem.

Ježíš mu řekl: „Chceš-li být dokonalý, jdi, prodej vše, co máš, rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a NÁSLEDUJ MĚ.“

Mladík však odešel zarmoucen. Je zřejmé, že rozhodnutí bylo na něm. Ježíš ho hluboce přitahoval stejně jako duchovní hodnoty života, ale Ježíš zároveň viděl, že jeho připoutanost k hmotnému majetku by rozdělovala jeho pozornost i jeho **jednobodové zaměření na duchovní cíl.**

Ani srdce, ani mysl se nemohou současně obracet dvěma směry. Bůh ví, když ústy vyznáváme, že jsme si Ho zvolili, ale naše vnitřní pozornost spočívá někde jinde. Když se chceme držet něčeho menší hodnoty, Bůh se tiše vzdálí.

OBDOBÍ HLEDÁNÍ. Na duchovní cestě prochází mnoho lidí obdobím hledání.

Když má novorozené dítě hlad, hledá potravu ještě dříve, než otevře oči! A NALEZNE ji, protože Bůh ji PŘIPRAVIL skrze MATKU.

Když duchovně hladoví lidé hledají s opravdovou upřímností, naleznou duchovní pokrm od GURUA, protože Bůh to takto zařídil.

Paramhansadží řekl: „Je nesmírně důležité pamatovat na to, že na začátku je moudré porovnávat různé duchovní cesty a učitele. Jakmile je však nalezen pravý Guru a pravé Učení, PAK MUSÍ NEKLIDNÉ HLEDÁNÍ USTAT.

Žiznivý člověk by neměl stále hledat nové studny, ale měl by jít k té nejlepší studni a každý den pít její nektar. Proto v Indii zpočátku hledáme na mnoha místech, dokud nenajdeme správnou cestu a pravého Mistra, a potom mu **zůstáváme věrní až do smrti i po celou věčnost – až do konečného osvobození.**“

UČEDNICTVÍ. Od chvíle, kdy James J. Lynn, přední žák Paramhansy Jóganandy, našel svého Gurua, přestal tento americký podnikatel hledat a začal UVÁDĚT DO PRAXE to, čemu ho jeho Guru učil. Vytrvale v tom pokračoval, až dosáhl Boží realizace (poznání Boha – pozn. překl.).

Je zajímavé vědět, že v době svého prvního setkání s Paramhansadžím o sobě řekl, že ztratil svou životní cestu a s ní i veškerou orientaci v duchovních věcech, které dávají životu skutečné štěstí. Dodal také, že byl tak nervózní, že nedokázal ani chvíli klidně sedět.

Přesto toho dne seděl s Paramhansadžím šest hodin v tichu a vychutnával si radost ze společenství s Bohem. Vypráví nám, že se to odehrálo takto:

„Po krátké době strávené s Paramhansadžím jsem si uvědomil, že sedím naprosto nehybně. Ani jsem se nepohnul; zdálo se mi, že ani nedýchám. Udivilo mě to, a tak jsem pohlédl na Paramhansadžeho. Objevilo se hluboké bílé SVĚTLO, které jako by zaplnilo celou místnost. Stal jsem se součástí onoho podivuhodného Světla.

Od té doby jsem byl navždy osvobozen od nervozity. Zjistil jsem, že jsem objevil něco skutečného, něco pro mne nesmírně cenného. Našel jsem vstup do duchovní říše, která mi byla až dosud neznámá. Člověk ví, že ví, protože to sám zakusil.“

Tento žák, kterého jeho Guru později pojmenoval Rajarsi, řekl: „Ze všeho, co jsem v životě obdržel, si nade všeho nejvíce cením požehnání, která mi udělil Paramhansadží. Toto je PRAKTICKÁ cesta, která přináší VÝSLEDKY. Není založena na pouhých domněnkách.“

Když Paramhansadží v Indii hledal člověka, který by ho mohl dovést k Bohu, vyprávěl, že nakonec našel ve Šrí Juktéšvárovi jógina, který o **kosmickém vědomí pouze nerozumoval, ale dokázal je oddanému předat pouhým dotekem, jakmile se učedník dostatečně připravil a byl schopen je přijmout.** Všichni duchovní

učitelé mohou předávat pravdu, avšak pouze ten, kdo dosáhl Božského osvícení, může vést vnitřní vědomí oddaného k Nekonečnu. **Takové bytosti jsou velmi vzácné.**

Jedinečné a posvátné postavení Gurua na cestě duchovního vzestupu člověka lze přirovnat k horskému průvodci šerpovi. Šerpa je zvláštní druh průvodce – spolehlivý a výjimečný – který může horolezce dovést až na nejvyšší vrchol, protože na něm sám již stanul a zná celou cestu. Začínající i zkušení horolezci jsou s ním v bezpečí, neboť důvěrně zná každou část výstupu. Jiní mohou hledět k vrcholu a ukazovat směr, rozebírat možná nebezpečí i nejlepší způsob výstupu, avšak **pouze ten, kdo již na vrcholu BYL, skutečně ZNÁ cestu.**

Z nižších vrcholů si mnozí pouze domýšlejí výhled, který se otevírá nahoře, ale jen ten, kdo na vlastní oči spatřil panoramatické dálavy (rozlehlé obzory – pozn. překl.), o nich může hovořit s plným oprávněním.

Důležitou úlohu při dosažení vrcholu má i samotný učedník. Paramhansadží o tom píše ve svém „Životopise jógina“: „Mistr uděluje božský prožitek KOSMICKÉHO VĚDOMÍ tehdy, když oddaný prostřednictvím meditace natolik posílil svou mysl, že ho nesmírnost těchto duchovních obzorů nepřemůže.“ Takový prožitek „nemůže být nikdy udělen pouhou intelektuální ochotou nebo otevřeností mysli. Učedníka na něj připravuje **cvičení jógy a jeho oddanost.**“

Když Paramhansadží přijal od svého Gurua zasvěcení do Krija jógy, popsal tuto zkušenost slovy: „Mou bytost zaplavilo velké světlo, jako by současně zazářila sláva nesčetných sluncí; mé srdce až do nejhlubších hlubin zaplavil příval nevýslovné Blaženosti.“ Později mu jeho Guru udělil zkušenost kosmického samádhi, po níž tolik toužil, i osvobozující prožitek Boží všudypřítomnosti.

Přirozeností Paramhansadžího byla převážně oddanost k Bohu, zatímco Šrí Juktéšvár učil především jazykem moudrosti. Paramhansadží však zjistil, že tím, jak se stále více nalaďoval na svého Gurua, jeho oddanost k Bohu se ještě více prohlubovala (Šrí Juktéšvár byl především učitelem moudrosti (džňána), zatímco Jógananda měl přirozenost hluboké oddanosti, přesto právě díky naladění na svého Gurua jeho oddanost se ještě více rozvíjela – pozn. překl.).

Proč jeden dosáhne cíle, zatímco druhý na cestě stále prodlévá? Odpověď na tuto otázku dal opět Ježíš, když řekl:

„Proč mi říkáte: ‚Pane, Pane,‘ a nečiníte, co vám říkám? Každý, kdo ke mně přichází, slyší má slova a jedná podle nich, je podobný člověku, který staví na základu skály, jenž nemůže být otřesen, když přijdou záplavy.“

ZNÁME Guruovy POKYNY a ŘÍDÍME se jimi?

Používáme jeho meditační techniky a žijeme podle jeho učení? Vedou po cestě KRISTA i po cestě KRŠNY a přivádějí k poznání Boha.

Paramhansadží řekl: „**Nejničivějším šípem klamu je neochota meditovat, a tím si bránit v NALADĚNÍ na BOHA a Gurua.**“

Náš Guru říkal, že Rajarsiho ochota meditovat ho učinila šťastnějším než krále. Rajarsi pokračoval ve svém aktivním životě v obchodním světě, přesto si **každý den i každou noc nacházel hodiny na meditaci**. Oddaný, který hledá naplnění ve společenství s Bohem si vždy najde čas na tuto oddanost.

Pravidelná hluboká meditace pozvedá vědomí. Rozvíjí duchovní sílu potřebnou k řešení problémů i rozhodování v každodenním životě a činí člověka vnímavým k pomoci Gurua i k požehnání Boží milosti.

Někteří si přejí, aby se jim Guru zjevil. On se oddaným skutečně ZJEVIL, avšak ve své Bohem vedené moudrosti sám volí okamžik, kdy se tak stane. V takových chvílích, kdy se závoj pozvedne, poznáváme, že neviditelnost je jako mlha, která se rozplývá ve slunečním světle.

Jsme v zorném poli našeho Gurua, i když naše vlastní duchovní oči ještě nedokážou zaostřit. Když se Láhiri Mahášája poprvé setkal se svým Guruem, Babadžím, poznal, že jeho život byl od raného dětství stále v myšlenkách a pod ochranou jeho Gurua.

Toto nezapomenutelné setkání, které Paramhansadží popisuje ve svém „Životopise jógina“, vyjadřuje Guruovo božské a věčné přátelství s učedníkem.

Sestra Džňánamáta, duchovně nejvyspělejší žačka Paramhansadžího, napsala svému Guruovi, že od něj přijala požehnání, která v ní vyvolala pocit, „jako by plula na moři Míru a Radosti.“

V té době pobývala sestra Džňánamáta v poustevně SRF v Kalifornii, zatímco on cestoval po Indii. Jeho tělesná přítomnost byla velmi vzdálená, přesto to nebylo překážkou, aby jeho požehnání působila na oddanou, která s ním byla vnitřně sladěna. Stejně tak je tomu i nyní, kdy je náš Guru již za hranicemi tělesné existence. Jednou řekl:

„Mé tělo není ničím. Ať už jsem v těle, nebo ne, ke všem, kdo se na mne naladí, se skloním z Nebe, abych jim pomohl poznat lásku mého Otce.“

Vztah mezi Guruem a učedníkem je POSVÁTNÉ POUTO vzájemné, bezpodmínečné lásky a věrnosti, které pevně UKOTVUJE učedníka v Nekonečnu.

„Osvobození je souhrnem bezvýhradného úsilí jógina vynaloženého celým srdcem, vedení Gurua - Preceptora a Boží milosti.“

„Musíte HLEDAT JEHO LÁSKU,“ říkal náš Guru, „neboť v sobě zahrnuje Věčnou Svobodu, nekonečnou Radost a Nesmrtelnost. Dnem i nocí myslíte na svého Božského Milovaného; pak bude vaše srdce zpívat navždy.“